V A T R A

FOAIE ROMÂNEASCĂ DE OPINIE ŞI INFORMAŢIE

Iulie-Sept.1974. XXIV, 3 78 FREIBURG-Germania
N° 131 Erbprinzenstr.17 A

JUBILEUL DEMENŢEI

"S'a întors lumea pe dos",spuneau bătrânii noştri,când se întâmpla ceva anapoda.Zicala e astăzi mai actuală ca oricând.Iată o naţiune căzută în cea mai neagră dintre robii,cu elitele asasinate în chinuri de infern,furată de avut şi de produsul vredniciei sale,înăbuşită în svâcnirile-i spirituale,privată de nişte drepturi pe care şi lumea necuvântătoare le exercită,flămânzită, cu teritoriul zdrenţuit,sleită în munci faraonice,- dar mânată apoi din urmă să-şi mai şi sărbătorească,şi "încă"cu elan",aniversarea prăbuşirii! In timp ce lumea liberă,participând la sinistrul banchet al lotrilor,se vădeşte solidară nu cu popoarele înlănţuite,ci cu călăii lor.Hotărît lucru: s'a întors lumea pe dos!

Ţinta Kremlinului e cunoscută: stăpânirea cu orice preţ a globului.Ştiută e şi tehnica: dezarmarea sufletească prin stimularea tuturor destrăbălărilor posibile,dezarmarea morală prin defetismul "pacifist" (cu anexa "obiecţiunii de conştiinţă"),aţâţarea urii,de clasă şi de rasă,distragerea atenţiei dela pericolul real (prin fluturarea fantezistei primejdii "fasciste",moartă de trei decenii,dar fără un cuvânt despre uriaşele pregătiri de azi ale Rusiei), etc. In acest scop,Moscova şi-a pus în soldă o formidabilă armată de scribi, cineaşti,artişti,vâriţi în toate posturile unde se formează -sau influenţează- opinia publică: presă,televiziune,radio,- plus o reţea de spioni versaţi,introduşi în guverne,stat major,etc.

E uimitor cum tineretul român de după primul războí mondial a sezisat primejdia,când generaţia matură se legăna în euforia împlinirii"visului milenar", iar Occidentul,după un foarte scurt "cordon sanitar",găsea numai firească înodarea legăturilor cu Rusia bolşevizată.De aceea lupta tineretului român a fost de un rar dramatism.Şefii săi au fost până la urmă masacraţi,dar era târziu: ţara fusese deja imunizată contra microbului de peste Nistru.

De aceea,un partid comunist în România nici n'a prea existat,el fiind privit,pe bună dreptate,ca exponent al inamicului potenţial.In toată ţara abia de existau câteva sute,în strivitoarea lor majoritate evrei şi unguri,cari sub această formă îşi manifestau mai degrabă ura faţă de noul Stat Român.Aceasta a fost nucleul folosit de ruşi pentru înscăunarea lor în ţara ocupată; aceasta a fost baza "democratică" a instalării la putere a bandei Gheorghiu-Ceauşescu. De altfel,faptul favoriza perfect tehnica comunistă,care cu oameni întregi nici nu s'ar putea aplica.Primul lucru pe care-l fac bolşevicii când ocupă o ţară,sau se gândesc s'o facă,e debarasarea de elite.Oamenii luminaţi şi iubitori de neam îi stânjenesc.De aceea au trebuit să piară miile de ofiţeri poloni la Katyn.De aceea a fost asasinat Corneliu Codreanu.De aceea au murit Maniu, Mihalache,Brătienii,miile de profesori,clerici,ofiţeri,studenţi şi toţi ţăranii şi muncitorii cari au crâcnit.La fel au procedat în toate ţările robite.

Oamenii Kremlinului la Bucureşti îşi dau prea bine seama de ruşinoasa origină a "puterii" lor,la care au ajuns prin conlucrarea tancurilor ruseşti cu drojdia autohtonă.De aceea inventează fel de fel de basme despre "acţiunea" lor la 23 August,când singura acţiune le-a fost luarea în primire a mareşalului din mâinile unui rege nevolnic şi predarea lui stăpânilor dela Moscova!

Din aceeaşi nevoie de legitimare,şi de strămoşi iluştri,şi-au anexat ei, fără pic de ruşine,toate gloriile neamului nostru,caşicum Kogălniceanu,Cuza, Hasdeu,Bălcescu,Vladimirescu,Mihai,Horia,până şi bietul Decebal,etc.,n'ar fi avut dorinţă mai fierbinte decât ocuparea ţării de străin şi stârpirea propriului lor neam! Pe George Enescu,pe Brâncuşi,îi înalţă în slăvi,fălindu-se cu ei peste tot,dar uită să menţioneze că iluştrii artişti au preferat să moară în exil,de urâtul căpcăunilor ajunşi cârmuitori de ţară din mila Moscovei.

Cum... "guvernează"? Ca'n anecdotele ţigăneşti! Se grozăvesc,fac pe fuduii în streinătate,pentru ca în Crimea sau Kremlin să-l pupe pe Brejnev pe toate părţile.Sunt teribil de "idependenţi",dar au făcut scurtă la mână semnând tot ce le cere Moscova; fac parte din "pactul" dela Varşovia,cea mai sigură garanţie de continuare a robirii ţării; participă la un "Comecon" care,prin integrarea economică,prefaţează pe cea politică."Liberi" nevoie-mare,dar le e frică chiar să pronunţe numele de Basarabia,de Bucovina,Herţa ori Insula Şerpilor (şi cum poate fi o ţară liberă,când cetăţenii ei sunt sclavi?...);Fac mare caz de cultură,dar în 30 de ani de ocupaţie n'au produs un singur scriitor, poet,un singur artist de talie mondială(şi nici n'ar putea,căci şi iarba se ofileşte sub obroc).Se laudă cu "dragostea poporului",dar n'au avut niciodată curajul să se prezinte în faţa unor alegeri libere.Zic că prosperă în fiecare zi,dar toată lumea ştie că singura lor prosperare,singurul domeniu în care şi-au întrecut cu brio toate normele,depăşind toate recordurile stakanoviste, e acela al cimitirelor! Se proclamă şampioni ai românismului,dar milioanele de fraţi de peste graniţele ţării n'au nici măcar o şcoală românească! Se laudă cu "industrializarea",însă calitatea trebuie că-i tare dubie,de vreme ce nimeni nu se bate pe mărfurile silniciei: nici lame de ras,nici ace de cusut n'au ca lumea! De-or fi făcând şi ceva mai acătării,apoi desigur că totul merge în Rusia,şi încă la"preţul" oferit de ea: adică mai mult gratis! Şi cum i-ar putea refuza pretenţiile un guvern,a cărui singură bază,unică chezăşie a existenţei sale,e la Moscova?... Jevresc toată ziua de bunăstarea adusă de ei unui popor,care în realitate trăeşte mai rău ca'n vremea hunilor! Au ajuns oamenii să-şi ia lumea'n cap,fără să se mai uite îndărăt,unde cu inimă frântă au trebuit să-şi părăsească locuri şi fiinţe dragi.Puţinii "turişti", pe cari sunt obligaţi de reciprocitate să-i trimită,au devenit,din lipsă de valută,ţiganii continentului.I-am văzut pe drumurile Europei,încărcaţi cu alimente strânse în luni de privaţiuni,oprindu-se la margine de şanţ să facă mămăligă: aveau cu ei şi tuciul,şi sacul cu mălai! I-am văzut trăgând de mânecă pe trecători,cu mărunţişuri de artizanat,pentru câteva mărci sau franci.I-am văzut dormind prin gări,sau în vreo maşină ofticoasă,iar când dau de vreo casă primitoare,dormind zile la rând şi adulmecând cu lăcomie o ciorbă caldă.Aşa a ajuns România după 30 de ani de ocupaţie rusească,ocupaţie al cărei jubileu au neruşinarea să-l sărbătorească azi,ca "zi a liberării",Leana şi Nae Ceauşescu,prea "liberii" reprezentanţi ai Moscovei!

Ştim că în ţară e lume care trăeşte chiar prea bine: toţi membrii "partidului" rusesc,şi ai Securităţii.Există pentru ei -şi numai pentru ei- magazine speciale,farmacii cu medicamente din Apusul "decăzut",vile la munte şi la mare, al căror lux depăşeşte toată închipuirea basmelor: avem aci încă o dovadă,dacă mai era nevoie,de neruşinarea comunistă,care pretinde că luptă pentru egalitatea oamenilor! Ştiut fiind că guvernele sunt părinţii naţiunii,e clar că România are părinţi denaturaţi,cari mănâncă şi petrec pe furiş de "copii",în timp ce aceştia fac încă coadă,la 30 de ani dela război,pentru cartofi şi oase! Şi să nu se mai aducă,drept pricină,războiul(lasă că şi,în acest caz,mizeria ar trebui să fie pentru toţi,dacă guvernul e cinstit).După primul război,România se refăcuse în 2-3 ani.In 1945,Germania era complet la pământ.Mult mai rău decât ţara noastră; astăzi,cu tot teritoriul înjumătăţit,cu toate milioanele de refugiaţi din zonele furate,cu toate miliardele plătite Israelului,Poloniei, Rusiei,etc.,este "America Europei".Căci aici omul e liber,fiecare ştie de ce munceşte şi-şi stoarce mintea să pună în aplicare orice ideie productivă.In România... Dar ce să mai vorbim! La nivel cizmăresc au vrut să ne aducă Ţara, la nivel cizmăresc au adus-o în toate domeniile,dela economie la cultură.

Cele de mai sus nu's chiar noutăţi pentru "guvernanţii" din Bucureşti.Ei ştiu mai bine ca oricine cât de "idependenţi" sunt,cât de cinstiţi şi cât le poate pielea; dar cată totuşi,în vana iluzie de-a atenua din opoziţia exilului, să risipească dezolanta impresie,căciulindu-se pe la toţi turiştii,pe care-i prind prin ţară,pentru certificate de bună purtare.Aceştia,oameni politicoşi, sau ghiftuiţi de mititei şi ţuică,spun acolo câteva vorbe bune,dar acasă mulţi sunt apucaţi de remuşcări şi arată,cu durere,adevărul.Şi-apoi,cu declaraţii de circumstanţă nu se stâmpără foamea; şi nici cu poveşti istorice,sau parodii în care,impermeabil la ridicol,Ceauşescu se ţuicuieşte cu... Mihai Viteazu!

Duelul Neamului nostru cu sbirii ocupantului e din cele mai dramatice.De-o parte experienţa unor lungi veacuri vitrege,de alta tot arsenalul de care dispune o Rusie satanizată.Situaţia pare fără ieşire,parcă şi Dumnezeu ne-a părăsit.Ţările libere se întrec într'un comerţ,în care văd numai banul imediat şi nu întărirea duşmanului jurat să le înghită mâine; conştiinţa le e metodic zilnic măcinată de o tehnică perfect pusă la punct,care ştie ce vrea.In actuala situaţie,când toată nădejdea e la sfinţenia Cauzei,ţării înlănţuite i-ar putea veni măcar o mângâiere dela fiii ei duşi în lume: că'n greaua-i încercare, n'au uitat-o.E drept că unii şi-au găsit vocaţie de libărci,gata să-i sară şi ei în cârcă spre a-şi umfla huzurul,întrecându-se spre praznicul hidos,stors de iude din canonirea fraţilor lor.Dar şi ceilalţi,lipsiţi de armele puterii, fără scânteia geniului,fără atomică şi fără miliarde,par a vegeta în bună parte.Analizând la rece,temeiurile speranţei se reduc la câţiva factori: e vorba de rezistenţa celor dela vatră,care e sigură,şi de unirea celor rămaşi pe baricadă în exil,mai puţin sigură,plus ajutorul Domnului,când jertfele atâtor martiri ai Crucii,dela Moţa şi Marin la miile dela Canal,din munţi şi din nenumăratele aiuduri,vor fi reuşit să-I stâmpere mânia.Factori puţini; nu însă neglijabili...

Să nu uităm că această generaţie a mai trăit o desnădejde,când,în 1917, ţara era redusă la "triunghiul morţii",într'o Moldovă prinsă între anarhia din Rusia şi trufia Neamţului biruitor,fără nicio fereastră spre lumea liberă. Şi totuşi,în scurtă vreme România şi-a scuturat cătuşele,mai încorporându-şi pe deasupra nu numai Bucovina,Transilvania,Crişana,Banatul şi Maramureşul,pentru care intrase în război,dar şi Basarabia.Faptul contrazicea orice prevedere omenească.La fel şi azi,dreptatea fiind cu noi,ea-şi va arăta cu siguranţă faţa,"când va veni plinirea vremii".Pentru noi,cei din exil,important e ca marele moment să ne găsească în picioare,treji şi "cu făcliile aprinse".Vom arăta astfel că,la greu,am ştiut să rămânem oameni.

Petre Vălimăreanu

CREZUL MEU (Poeme din închisori)

Cred într'unul Dumnezeu
Tatăl Ziditorul,
Dar mai cred şi'n neamul meu
Infrăţit cu dorul.

Cred într'unul Duhul Sfânt
Martor al zidirii,
Domn în cer,iar,pe pământ,
Candelă iubirii.

Cred în Cel crucificat
Simbol al iertării,
Dar şi'n cei ce au jurat
Desrobirea ţării.

Cred în ochiul Celui sfânt,
Care ne veghează;
Temniţe şi chin văzând,
Tainic lăcrămează.

Cum să nu crezi în haiduci
Cu sprânceana cruntă,
Care prin păduri şi lunci
Moartea o înfruntă!

Poţi să-i uiţi pe-aceia ce
Răbojesc pe flinte
Datorii lăsate de
Fraţi fără morminte?

Cred în sfinţi,dar şi'n voinici,
Cred în flori şi cremeni,
Că tăcuţii mucenici
Cu haiducii's gemeni.

Dar mai cred că într'o zi
Aspru,din ţărână,
Neamul meu se va trezi
Cu securea'n mână.

Şi-atunci ierte Cel din cer
Liftele spurcate;
Că prin sânge şi prin fier
Ne-om face dreptate.

Cred într'unul Dumnezeu
A tot făcătorul,
Ce-a'mpletit în neamul meu
Sfântul crez cu dorul.

&& "Tribuna României" vorbeşte de"prietenia româno-iugoslavă".Dacă iugoslavii ar acorda Românilor de pe Valea Timocului nişte elementare drepturi omeneşti,ar scădea cumva această "prietenie"? Credem că,dimpotrivă: abia s'ar dovedi că prietenia e prietenie şi nu o vorbă aşa,la un pahar...

&& Se zice că în România se munceşte azi numai 5 zile,ca'n toată lumea civilizată,suprimându-se lucrul de sâmbăta: ca să poată oamenii participa la munca voluntară...

RÂNDURI PROFETICE. Tot ce fac politicienii români în politica externă fac pe carnea, pe sângele şi pe răspunderea noastră. E îngrozitor ca faptele şi atitudinile lor de astăzi să atragă o mare răspundere pe umerii generaţiei noastre. E cutremurător să ne gândim că noi, tineretul de astăzi, ar fi să fim condamnaţi a asista la împărţirea sau ciuntirea României Mari, pentru a plăti păcatele unei infame politici externe. Cerem ca Maestatea Voastră să pretindă tuturor celor ce conduc sau manifestă păreri cu privire la politica externă a României să declare că răspund cu capul pentru directivele pe care şi le însuşesc. Aşteptăm deasemenea acelaş gest de mare curaj şi de mare cavalerism şi din partea Majestăţii Voastre în ceea ce priveşte linia regală de politică externă a României. In acest mod, în momentul unei eventuale catastrofe Ţara ar cunoaşte şi cui aparţin răspunderile şi natura sancţiunii. Aceasta pretindem dela oamenii politici români, şi nu teorii cu care n'avem ce face...

Ţara întreagă trebuie să se cutremure, să se înalţe şi să înfrunte pe acei cari îi pregătesc moartea. Toţi cei ce se găsesc astăzi pe linia destinului şi a istoriei naţionale au datoria să ceară şi să impună scoaterea politicei româneşti interne şi externe de sub influenţa şi comanda masoneriei, comunismului şi iudaismului. E singura măsură salvatoare pentru viitorul Neamului românesc.

Apropierea de Rusia e un gest de trădare pe care poporul român îl face faţă de Dumnezeu şi faţă de ordinea morală a acestei lumi.. Numai cu sânge, cu sânge mult, vom mai putea în viitor să ne răscumpărăm onoarea pierdută în faţa acelor pe cari îi trădăm şi care ne vor desconsidera. De vor intra trupele ruseşti pe la noi şi vor ieşi învingătoare, în numele Diavolului, cine poate să creadă, unde este mintea care să susţină că ele vor pleca dela noi înainte de a ne sataniza, adică bolşeviza?...

Corneliu Zelea Codreanu (1936)

DOINĂ DE JALE (Poeme din închisori)

Toţi tâlharii, toţi codoşii
Joacă hora târfei roşii,
Hora temnicerilor
Pe jalea durerilor,
Bubele dalacului
Pe ceafa săracului,

Tontoroiul dracului.
Muştele şi ploşniţele
S'au umplut cât coşniţele.
Din Orhei la Feldioara
Plânge gloata, geme ţara.
Din Boian la Detunata

Geme ţara, plânge gloata.
Din Ceahlău la Retezatul
Vin ca râia, ca bubatul,
Ca o mare de păcate,
Peste vetre, peste sate,
Din cetate în cetate.

&& Familia Mirca şi Ion Cicală anunţă naşterea în München, la 16 Septembrie, a fiului lor Paul-Stelian.

&& La 28 Septembrie s'a săvârşit la Paris, în biserica St Julien le Pauvre, cununia d-lui Indrei Raţiu cu dra Ioana Georgescu. Petrecerea nunţii a avut loc la "Domaine du Pré", în Chartrettes.

+ In Iulie a murit în Buenos Aires, la 62 de ani, legionarul Ion Petre, născut la Dulgheru, lângă Hârşova.

+ La 31 August s'a stins la Predeal, unde a şi fost înmormântată, dna prof. Maria Wyss-Trandafir dela Zürich. Un parastas a fost oficiat la Freiburg.

&& Implinindu-se 30 de ani dela robirea ţării, păr. D. Em. Popa a făcut Duminică 1 Septembrie, la Freiburg, pomenirea "victimelor actului dela 23 August", precum şi a Românilor căzuţi în bombardamentul de a doua zi, 24 August 1944, la Buchenwald.

&& Atenţiune! Editura Konfrontation din Zürich anunţă traducerea în română a cărţii lui Soljeniţîn "Arhipelagul Gulag". Apariţia ei se prevede la sfârşitul anului. Cei ce doresc s'o aibă o pot cere şi prin redacţia "Vetrei". Autorul şi editura renunţând la orice beneficii băneşti, costul cărţii ar privi numai operaţiile de editare, ridicându-se la circa 25 franci elveţieni.

&& Societatea Fondul de Ajutor al Românilor din Germania a devenit, la 10 Septembrie, persoană juridică. Noul comitet se va alege în Februarie. Orice contribuţie, sub formă de donaţie sau cotizaţie, se va expedia la Konto 992699, Bayerische Vereinsbank München, Zweigstelle Richard Strauss Strasse, "für FARG".

&& Conform agenţiei catolice de ştiri (KNA), în Germania liberă trăesc azi 27.000 evrei: 5334 în Berlinul liber, 5023 în Frankfurt, 3687 în München, etc.

CRONICA PESIMISTULUI

* NIXON.- Căderea,nu chiar în picioare,a preşedintelui american a produs în noi senzaţii şi sentimente contrastante.Pe de o parte,motivul destituirii ori demisiei era în sine rizibil într'un Stat în care cele două partide-bază nu au avut niciodată scrupule morale excesive,şi "democraticii" au ştiut să folosească,când a fost nevoie,chiar puterea mafiei (ca să nu mai vorbim de ţările comuniste,în care interceptările telefonice sunt o normă).Prăbuşirea lui Nixon a însemnat,apoi,o mare victorie a radicalismului,a aşa zişilor "liberali", cari în America sunt o ciumă bubonică,şi din păcate au molipsit şi Europa liberă.Sunt fetele bătrâne ale democraţiei,mereu nemulţumite,acre,antinaţionaliste,antireligioase,rasiste pe dos,adică filoebraice,filonegre; fanatici ai ideologiei,ai abstracţiilor vag socialişte,care duc omenirea de râpă.Nixon a fost persecutat fără milă de aceste forţe,deloc oculte,care nu puteau uita înfrângerea kennedienilor,a "capetelor de ou" progresiste.

Pe de altă parte,însă,cu toată compătimirea pentru drama omului,aruncat la lada de gunoi a istoriei (ca să folosim şi noi o expresie marxist-leninistă, ce se va aplica şi mai bine comunismului,când îi va veni timpul),retragerea preşedintelui american ne-a bucurat.Nixon a fost omul "destinderii" cu orice preţ,al înţelegerii atât cu Moscova cât şi cu Peching,pe spinarea popoarelor subjugate din est.Politician în sensul rău al cuvântului,nu şi-a făcut niciodată o problemă din suferinţa neamurilor din spatele cortinei de fier ori a "dizidenţilor" din Rusia.Chiar în timp ce Soljeniţîn mărturisea mişcător asupra adevăratei situaţii din Uniunea Sovietică,preşedintele Statelor Unite se îmbrăţişa cu Brejnev,adică tocmai cu călăul numărul unu al Europei de est(şi, dacă lucrurile vor continua cum continuă,şi al Europei occidentale).E un fapt ce nu trebuie uitat.

Şi o învăţătură de ordin general se mai poate încă trage.Aceasta: că nicio ţară,oricât de mică,nu-şi poate încredinţa destinul unei mari puteri democrate condusă de un spirit quacher,puritan în chestiunile mărunte şi cedăreţ pe plan mare,acolo unde e vorba de existenţa însăşi,în libertate şi independenţă,a popoarelor.Americanii l-au repudiat pe Nixon pentru o "găinărie",în fond,dar l-au ridicat pe altare ca salvator al omenirii când le-a dat mână liberă ruşilor în răsăritul Europei,adică şi în România (se va trezi Ceauşescu din starea de megalomanie demenţială în care trăeşte de câţiva ani,în convingerea că Statele Unite,cu "prietenul" său Nixon,nu-i vor lăsa pe ruşi să ne ocupe ţara?):

* PROSTIA DREPTEI (ŞI A MILITARILOR).- Nu de astăzi susţinem,cu probe aproape zilnice la mână,că,dacă stânga,în special stânga comunistă,e criminală,bestială,dreapta e proastă,ajunge mai totdeauna să-şi taie singură craca de sub picioare.S'a întâmplat la noi cu Horia Sima,nătărăul care,la putere fiind,a deslănţuit o rebeliune contra propriului guvern,în care era vicepreşedinte de consiliu; şi cu mareşalul Antonescu,erou dintre cei mai străluciţi ai neamului,dar care,la un moment dat,a luat poziţie -şi ce poziţie!- contra singurei forţe pe care se putea bizui,adică Mişcarea Legionară (sau,ca să fim mai precişi,acea umbră a Mişcării Legionare la care "comandantul" şi alţi comandanţi reduseseră Legiunea după moartea Căpitanului).

Ce s'a întâmplat lunile trecute în Portugalia şi în Grecia nu are nevoie de prea multe comentarii.Forţele armate au lăsat puterea,pe care ar fi putut-o administra în sens naţional,anticomunist,chiar democratic (democraţia nu e,în definitiv,numai forma ruşinoasă pe care am cunoscut-o noi în România sau pe care o cunosc astăzi câteva ţări apusene) pe mâna politicienilor,care cu siguranţă au să arunce popoarele respective,din incapacitate,corupţie,trădare, în ghiarele comuniştilor şi ale Rusiei.

Dreapta mai are şi specialitatea de a plăti numai ponoasele dictaturii, fără să ştie s'o exercite cu adevărat.Stalin îl respecta doar pe Hitler,fiindcă acesta înstaurase nu o "dictatură de carton",ci învăţase bine lecţia dela comunişti.Regimurile de dreapta ori militare liberează pe adversari,care nu au scrupule şi,la prima ocazie,se ridică împotriva "salvatorilor".Generalii De Spinola ori Ghizikis sunt încă la putere (dacă până la apariţia "Vetrei" nu vor fi fost deja aruncaţi peste bord); nu-şi pot face însă iluzia că,

o dată admişi în guvern comuniştii cu aliaţii lor socialişti,vor dura multă vreme.In politică,greşelile,dar,mai ales,prostia se plătesc amarnic.

* POPULARITATEA LUI CEAUŞESCU.- Se spune,în mod destul de curent,că regimul dela Bucureşti,numai prin faptul că a adoptat o anumită poziţie antimuscălească (cu vorba mai mult decât cu fapta,ca să fim drepţi),a reuşit să obţină o oarecare popularitate.Intâmplarea face ca noi să luăm contact cu multă lume ce vine din ţară,din toate categoriile sociale,de toate profesiunile şi vârstele.Ei bine,rar ni s'a dat ca cineva să aprobe ori să apere actuala dictatură comunistă,una dintre cele mai opresive,de altfel,din spatele cortinei de fier.Chiar funcţionari superiori ai guvernului îl critică pe Ceauşescu, care,de când a început să ia şi poze de împărat al Bizanţului (poate,la sugestia domnului,fost camarad,Costică Drăgan,care a descoperit Bizanţul în România după ce a inventat calul şi bicicleta),a agravat din toate punctele de vedere situaţia,mai ales economică,a ţării.Singura forţă pe care nea Nicu se sprijină e formidabilul aparat de securitate,organizat după modelul Ghepeuului sovietic.Aceasta este toată "popularitatea" regimului dela Bucureşti(şi ruşii,care se pricep bine într'astea,de pe vremea ţarilor,operează tocmai la nivel de securitate pentru răsturnarea lui Ceauşescu).

Vorbeam,mai sus,de tâmpenia dreptei.O documentare în plus vine dela importanţa enormă pe care oameni politici,cercuri,ziare de dreapta din Occident i-o atribuie dictatorului roşu din România.Un jurnalist dela Bucureşti,umblat prin capitalele apusene,era uluit de luarea în serios a lui nea Nicu în anumite cercuri,hotărît de dreapta şi naţionaliste,din lumea liberă.

* ORIENTUL APROPIAT.- Lucrurile s'au liniştit oarecum la graniţele dintre ţările arabe şi Israel.Dar anecdotele continuă să circule.Se spune că în momentul când Nasser (ori Sadat) părea mai ameninţător şi periculos,primul ministru dela Tel Aviv,să zicem Golda Meir,ar fi replicat unui bărbat de Stat european că egiptenii au învins într'un singur răsboi,primul şi ultimul: cel din opera "Aida" a lui Verdi.Cât îi priveşte pe evrei,victoria lor fulgerătoare din răsboiul de şapte zile s'ar fi datorat unei dispoziţii a lui Moshe Dayan: soldatul care va ajunge ultimul la canalul de Suez va trebui să le plătească cafeaua militarilor care l-au precedat...

Dragoş Măgureanu

MÂNĂSTIRE de Ion Pilat

Pe zări străvechi ca scoarţe olteneşti,
Ţesute'n flori şi păsări de-amurgire,
Pe culmi te înălţai,să împlineşti
Logodna cerului cu ţara - mânăstire...

Şi valea ca o carte s'a deschis
Şi'ntâia stea citi în ea prea bine,
Şi ce-a fost trup de om s'a făcut vis
Şi ce-a fost dor s'a împăcat cu sine.

Şi'n mine şi'n poiană şi pe drum
De-odată s'a întins atâta pace
Că Dumnezeu plutea ca un parfum
De fân cosit,când claia se desface...

Şi-aş fi crezut că totu-i zugrăvit
Şi că privesc,copil,o stampă veche,
De nu-mi venea -când şters,când desluşit-
Un svon adânc de clopot la ureche.

&& In legătură cu 23 August,ziua căderii României în robie,dl Gh.Şerbănescu a trimis guvernului Australiei,din partea Asociaţiei Românilor din Victoria,o întâmpinare,în care arată adevărata situaţie din ţara ocupată,şi nevoile ei vitale: restaurarea autodeterminării,cu tot ce ea comportă ca libertăţi şi drepturi,liberarea Basarabiei şi Bucovinei,scuturarea de Comecom şi de aşa zisul "pact dela Varşovia",anularea,în ce ne priveşte,a tratatului de pace dela Paris(1947),unde România era reprezentată de aleşii ruşilor şi nu de fiii săi.E o absurditate să se lupte pentru drepturile antropofagilor din Africa,ignorându-se în acelaş timp robia popoarelor civilizate din Europa!

&& "Scânteia" publică o poză cu "mii de locuitori din oraşul Milano demonstrând pentru îmbunătăţirea condiţiilor de muncă şi viaţă".In România,în schimb,nu demonstrează nimeni: semn sigur că acolo se trăeşte ca în rai...

&& O fotografie din "Tribuna"ălora arată pe "scriitorii bucureşteni la mormântul lui Eminescu": n'au simţit,de-acolo,nicio mustrare?...

CALENDAR NAŢIONAL

1 Iulie 1594: Moare,în castelul Zimmerlehen(Tirol),Petru Schiopul.
1 Iulie 1862: Se naşte compozitorul Tudor Flondor.
1 Iulie 1919: Moare Ion Bogdan, n. la 1864.
2 Iulie 1504: Moartea lui Ştefan cel Mare.
2 Iulie 1914: Moare,la abia 36 de ani,Emil Gârleanu.
3 Iulie 1899: Se inaugurează bustul lui Ienăchiţă Văcărescu,în grădina Ateneului Român.
4 Iulie 1574: Pisarul "Radu Grămăticul,fiul lui Drăghici din Măniceşti, lângă târgul Ruşi,pe apa Vedei",termină de copiat o Evanghelie românească,începută la 3 Iunie din însărcinarea lui Petru Cercel,viitorul Domn.
6 Iulie 1844: Se naşte,la Colun(Sibiu),Ion Al.Lapedatu.Scrie în "Orientul latin",n° 21: "Alianţa evreiască nu dispune de armate spre a cuceri cu forţa pamântul românesc; are însă un regiment de ziarişti,care au întreprins a-i discredita pe Români,ca să-i lipsească de sprijinul Europei; un regiment de ziarişti,care prostituiază presa şi o pătează cu minciuni,calomnii,intrigi şi injurii".Revista se ocupă şi de Românii din Macedonia.
9 Iulie 1909: Moare Grigore Ventura, n. în 1840.
10 Iulie 1848: Moare,la 72 ani,Ion Barac,scriitor.
11 Iulie 1714: Dimitrie Cantemir,membru al Academiei din Berlin.
12 Iulie 1874: Se naşte,la Străoanii de Jos(Putna),Ioan Ciocârlan.
12 Iulie 1887: Moare Florian Aron.
13 Iulie 1774: Mitropolit fiind Grigorie,sunt aduse din Bulgaria la Bucureşti şi depuse în Mitropolie moaştele Sfântului Dimitrie Basarabov.
14 Iulie 1611: Radu Şerban anunţă din Braşov pe palatinul Thurzo de înfrângerea lui Gabriel Bathory.
16 Iulie 1872: Se naşte,la Corneşti(Iaşi),D.Anghel. + la 13 Nov.1914.
17 Iulie 1882: Moare Pantazi Ghica, n.1831.
20 Iulie 1810: Se naşte August Treboniu Laurian. + 1881.
21 Iulie 1683: Doi trimişi ai lui Şerban Cantacuzino pătrund în Viena, ducând asediaţilor veşti din tabăra turcească.
21 Iulie 1774: Pacea dela Cuciuc-Cainargi.
21 Iulie 1917: Moare Ion Chiru-Nanov, n.1882.
23 Iulie 1869: Se naşte Gh.Adamescu. + 1942.
25 Iulie 1876: Se naşte Mihail Codreanu. + 1957.
28 Iulie 1854: Naşterea lui Victor Babeş,la Viena.
31 Iulie 1866: Se naşte astronomul N.Coculescu. + 1952.

4 Aug.1484: Turcii iau Cetatea Albă.
4 Aug.1844: Moartea lui Dimitrie Sulima,episcop de Chişinău.
11 Aug.1812: Se naşte,în Sătmar,pictorul Carol Popp de Satmary. + Buc.1888.
11 Aug.1884: Se naşte Panait Istrati. + 1935.
11 Aug.1895: Se naşte Victor Ion Popa. + 1946.
11 Aug.1961: Moare Ion Barbu (Dan Barbilian), n.1895.
13 Aug.1874: Ion Ghica,membru la Academia Română.
14/26 Aug.1866: Apare,în "Familia",La Bucovina de Eminescu.
15 Aug.1870: Apare,în "Convorbiri",Epigonii lui Eminescu.
15/25 Aug.1644: Vasile Lupu termină zidirea bisericii Sf.Paraschiva din Liov.
15 Aug.1714: La Constantinopol sunt ucişi Constantin Brâncoveanu,feciorii săi Constantin,Ştefan,Radu şi Matei şi Ienache Văcărescu.
23 Aug.1884: "Curierul" din Iaşi publică o "listă de moşiile cumpărate în Moldova de către israeliţi de când li s'a conferit înpământenirea"(1878): e îngrozitoare!
16 Aug.1864: Inffinţarea primei şcoli române în Macedonia: la Târnova.
23 Aug.1917: Cade în luptă,pe dealul Secul,Ecaterina Toderoiu.
23 Aug.1944: Zi de doliu: sub pretextul unui armistiţiu inexistent,ţara e predată,de oameni iresponsabili,Rusiei Sovietice.
10 Aug.1964: Moare Visarion Puiu,fost mitropolit al Bucovinei şi al Transnistriei,în exil la Viels Maisons(Franţa).
24 Aug.1849: Se naşte,în Bucureşti,folcloristul G.Dem.Teodorescu. + 1900.
29 Aug.1872: Se naşte Traian Vuia. + la 2 Sept.1950.

24 Aug.1944: Aliaţii bombardează lagărul din Buchenwald.Printre miile de morţi,câţiva români(legionari): farmacistul Voinea,fost prefect de Vlaşca; avocatul Călin,fost primar al Giurgiului; prof.C.Zaharia,inginer Graur,student Gh.Papanace.

29 Aug.1944: Hoardele bolşevice intră în Bucureşti.

30 Aug.1698: Apare la Iaşi,în română şi greacă,"Divanul sau gâlceava înţeleptului cu lumea sau giudeţul sufletului cu trupul",carte dedicată de Dimitrie Cantemir fratelui său Antioh.

1 Sept.1683: Şerban Cantacuzino înalţă la Gater-Höltzl(Viena),pe locul taberei oştilor sale,o cruce de stejar cu inscripţie latină.

1 Sept.1944:Se sinucide,la intrarea trupelor ruseşti în ţară,Liviu Rebreanu.

1 Sept.1964: Moare George Georgescu.

5 Sept.1850: Se naşte dr Constantin Istrati. + la Paris,30 Jan.1918.

8 Sept.1926: Moare Vasile Bogrea, n.1881.

8 Sept.1964: Moare Ion Calboreanu, n.1909.

9 Sept.1857: Se naşte,la Râmnicu Vâlcea,Agatha Bârsescu.

12 Sept.1612: Câţiva boeri munteni scriu pribeagului Radu Şerban: "Vino în ţară cu ajutorul împăratului,că de 13 luni,de când ai părăsit ţara,voievodul Radu Mihnea a ucis o seamă de boieri".Aceeaşi rugăminte i-o fac,peste 3 zile,şi căpeteniile oştirii muntene.

14 Sept.1602: Radu Şerban anunţă din Târgovişte la Viena că a alungat din ţară pe Simion Movilă şi cere noi ajutoare.Mai cere pentru sine,ca adăpost, cetatea Veciu,iar pentru fraţii Buzeşti: Egers şi Boia.

15 Sept.1895: Se inaugurează podul Feteşti-Cernavodă.

21 Sept.1603: Rudolf II primeşte solia lui Radu Şerban,care-i aducea trofeele luate în lupta dela Braşov cu Moise Secuiul.

23 Sept.1914: Din cauza războiului,guvernul austriac dispune transportarea moaştelor Sfântului Ioan cel Nou dela Suceava la Viena,unde şi ajung la 8 Octombrie şi sunt adăpostite în Capela română.La 28 Iulie 1918,ele ajung iarăşi la Suceava.

26 Sept.1387: Petru Muşat depune,la Liov,omagiu de vasalitate regelui polon.

29 Sept.1812: Se naşte,la Cernauca,Eudoxiu Hurmuzaki. + 1874.

30 Sept.1972: Moare în exil,la Lima,Grigore Cugler Apunache.

13 Sept.1899: Se naşte Corneliu Zelea Codreanu.

DOR DE ŢARĂ de Florentin Caţan

Adorm vegheat de cerul romănesc,
Când seara de mătasă mă'nfăşoară
Şi'n zorii zilei iarăşi mă trezesc
Cu-acelaşi lacom,dulce dor de ţară...

Luceferi strălucind să-ţi ia privirea
Or fi şi'n altă zare de senin,
Dar,oricât ai umbla nemărginirea,
Nu vei găsi un cântec mai deplin...

Peste hotar,departe,n'am ajuns,
N'am fost la Acapulco sau la Prado
Şi nici al Senei oaspe n'am fost uns
Şi nici Veneţia n'am colindat-o.

Dar n'am să mor de dorul depărtării -
Imi zic trecând sub bolţi de dimineaţă -
De florile şi cântecele ţării,
Ca să mă satur,nu-mi ajunge-o viaţă!

&& Citim,în foile regimului de ocupaţie din România,despre "atitudinea proprie în politica externă adoptată de tovarăşul Ceauşescu".N'ar putea "Tribuna României" să ne lămurească: prin ce se deosebeşte această atitudine de atitudinea Kremlinului?...

&& "Acţiunea Românească" elogiază,la "Ţara şi Exilul","contribuţia excepţională pe care redacţia o aduce în lumea exilului românesc,învăţând şi îndreptând Românii să scrie corect româneşte".Abia acum ne explicăm puzderia greşelilor de limbă din foaia domnului Cârjă,de noi în mai multe rânduri semnalate: cu aşa dascăl...

&& "Slujim civilizaţia română",se umflă'n pene Paul Anghel,în "Tribuna" ălora.Păi rău o mai slujeşte,dacă s'a redus la ce se vede...

&& "Scânteia" vorbeşte de "tovarăşul Ali Yata,secretar general al partidului eliberării din Maroc".Păi,au ajuns şi-acolo ruşii?...

DIN ZIARE, CĂRŢI, REVISTE

* Neculai Totu, Însemnări de pe front, Bucureşti 1937.- Dacă predilecţia comuniştilor e distrugerea şi insultarea bisericilor, nu mai puţin au de suferit şi casele particulare. La Boadila del Monte, în galeria mare de tablouri, se pot observa numai anii: 1400, 1550, 1640, etc; restul a fost oribil mutilat. Maica Domnului este profanată îngrozitor. Simţim un miros greu de murdărie şi putrefacţie crescând mereu. Se văd uşile capelei larg deschise. Mirosul vine de acolo. Pe treptele altarului se vede ceva, parcă ar fi un corp omenesc. Cu groază recunoaştem în mototolul de haine, în sânge închegat, cadavrul unui preot. Are o figură oribilă, roşu-negricios, umflat, ne priveşte cu ochii sticloşi împrejmuiţi de sânge. Ne mirăm de ochii aceştia anormal de mari, ne uităm mai deaproape şi ne trece fiorul. Pleoapele au fost tăiate. Nările nasului arse şi fărâmate, se cunoaşte urma prafului de puşcă. Nasul preotului a servit pentru artificii. Comuniştii i-au umplut nările cu praf şi pe urmă le-au dat foc. Ce spectacol sadic! Mâinile au rămas legate la spate.

Mergem abătuţi şi muţi pe o străduţa spre marginea satului să luăm aier. Ne sufocăm. Un camarad din escuada noastră ne face semn să venim la el. Sta la uşa unui grajd, mai sunt vreo doi înăuntru. In semi-întuneric desluşim peste câteva clipe corpul unei fetiţe. Are poate vreo 6 ani, gura e larg deschisă, limba spânzura afară.. Deşi au apărut semne de putrefacţie, se disting bine urmele vinete ale muşcăturilor pe faţă şi pete negre pe gât. A fost sugrumată în timpul sau după violare. Un picior este gol, celălalt păstrează ciorapul târâit, mânuţele strânse convulsiv ţin câteva fire de paie, pe care s'a petrecut teribila scenă. Cei doi soldaţi, înlemniţi şi ei de groază şi durere, se dau la o parte şi abia atunci observăm mai în fund o femeie, încă destul de tânără, împuşcată. Pete mari de sânge s'au prelins din piept şi pântece. Hainele îi sunt într'o neorânduială grozavă, pe semne s'a opus. A fost şi ea violată -se văd urme- vie, sau moartă? Probabil sunt fiica şi mama. Prin ce chinuri sufleteşti a trecut biata femeie auzind ţipetele copilului, cum i s'o fi sfâşiat inima la horcăitul ieşit din gâtuţul fraged! Moartea a venit ca o isbăvire peste sufletele şi trupurile istovite. Mergem cu paşi nesiguri, pe fiecare ne mistuie revolta şi o dorinţă nebună de răsbunare. Ni se pare că nu există chinuri destul de sensibile pentru brutele roşii. Moţa spune: "Hai să facem o rugăciune". Niciodată parcă nu am simţit mai mult nevoia de a ne îndrepta sufletul către Dumnezeu. Ne aşezăm în genunchi pe câmp. Părintele începe rar, vocea îi tremură din ce în ce, lacrimi îi curg din ochi.

La încartiruirea din Pozuelo, Moţa dă să se aşeze pe pat. Patul tare. Ridică pătura şi cearceaful, dedesubt aşezate icoane. Niciodată nu l-am văzut pe Moţa mai revoltat. Ne cheamă pe toţi. Cina cea de Taină, Maica Domnului, Isus Cristos şi alte icoane sfinte.. Odaia era rezervată pentru dragoste, miliţienilor roşii. Părintele Dumitrescu face o rugăciune. Aşezăm icoanele în cui pe pereţi şi ne rugăm lui Dumnezeu să ferească ţara noastră de asemenea zile.

* Dumitru Nimigeanu, Insemnările unui ţăran deportat din Bucovina, Paris 1958.- La 12 noaptea a încetat ploaia şi în liniştea nopţii se auzea huruitul căruţelor care împânziseră satul sub comanda agenţilor comunişti N.K.V.D-işti. Cu toţii deodată şi la aceeaşi oră au început prada. Auzisem de undeva, ceva mai sus de noi, dinspre şoseaua mare, răcnete, glasuri de femei şi de copii, împuşcături de arme şi lătrat de câini. Dintr'o altă parte a satului se auzeau vaiete puternice, ţipete îngrozitoare, din ce în ce mai înăbuşite..

La gară erau zeci de căruţe cu bărbaţi, femei şi copii, înconjuraţi de miliţie. Şanţurile erau pline de lăzi goale, cojoace, sumane asvârlite. In vagon se auzeau numai plânsete de femei şi copii. Aceasta se petrecea pe data de 13 Iunie 1941. Toată ziua au curs care cu oameni din plasa Herţa (judeţul Dorohoi), din comunele Tereblecea, Oprişeni, Poeni, Stăneştii-de-Jos, Stăneştii-de-Sus şi Sănăuţii-de-Sus. Ne-am dat seama că mulţi dintre noi vor fi despărţiţi pentru totdeauna de familiile lor. La unu după miezul nopţii, când credeau că am adormit, s'a pornit locomotiva. Dar cine ar fi putut închide ochii? La prima învârtitură a roţilor pe şini s'a scărnit toată lumea. Femeile şi copiii plângeau şi răcneau în mii şi mii de glasuri. Cu plânsete şi ţipete am ajuns la Adâncata, unde pe peron erau numai miliţie şi N.K.V.D.-işti. Când s'a luminat de ziuă,

a sosit un tren cu oameni din Vadul-Siret.Acolo se făceau îmbarcări mai multe din comunele Vadul-Siret,Volcineţi,Bahrineşti,Fântâna Albă,Petriceni şi altele. La ora 9 a sosit un alt tren cu arestaţi din Ciudei.Fiecare tren avea şi câte 2-3 vagoane numai cu bărbaţi,care fuseseră despărţiţi de familiile lor.La ora 10 a sosit alt tren din Storojineţ,având 65 de vagoane.In noaptea de 14 spre 15 Iunie au pornit aceste trenuri din gara Adâncata spre Cernăuţi.Iarăşi se auzeau bocete ca după mort.Plângeau bieţii oameni că nu-şi vor mai vedea pământul lor sfânt şi nici mormintele părinţilor.La Cernăuţi,la gratiile vagoanelor erau numai copii,care cereau mereu apă.La ora 11 am pornit din Cernăuţi. Lumea se uita cu jale la noi,la toţi le curgeau lacrimi din ochi.Toată lumea ne făcea semne prieteneşti cu mâna."Dumnezeu să vă ajute!",ne-au strigat nişte femei.Am mers toată ziua prin Basarabia şi n'am văzut altceva decât bărbaţi şi femei uitându-se la noi cu lacrimi în ochi şi făcându-ne semne.

La Şmerinca,în Ucraina,am prins din urmă trenul cu deportaţi din Cernăuţi. Peste două ore a sosit cel din Storojineţ,apoi a venit şi cel cu "singulari" care se compunea din 32 de vagoane.Şi din acele trenuri nu se auzeau decât bocete şi plânsete,garniturile fiind trase una lângă alta.In vagonul nostru cântau două femei atât de duios,că toată lumea sta şi asculta.Erau cântece noi,compuse de ele în timpul mersului nostru spre Siberia.Pe una o chema Ileana Cojocariu.Şi în trenul Storojineţ erau două femei care cântau cu mult mai frumos decât o cântăreaţă de meserie.In această gară ni s'a dat pentru prima oară de mâncare: 300 grame pâine şi o ciorbă.Un impiegat care ungea roţile la vagoane,Român de origină,ne-a spus în şoaptă: "Nu plângeţi,oameni buni, că o să scăpaţi cât de curând,peste 2-3 zile vine războiul!"

In drum spre Kiev,am stat tot timpul la gratiile vagonului.Propaganda comunistă dela noi din Bucovina,afişată pe toate gardurile cu litere de-o şchioapă,spunea că în Rusia lumea trăeşte bine,dar prin sate nu se vedea nici gard, nici poartă,ci numai case dărâmate.La Kiev am găsit trenul cu deportaţii din Chişinău,apoi au sosit cele cu deportaţii din Storojineţ,Cernăuţi şi Cetatea Albă.Intr'o gară mică,trenul s'a oprit şi am văzut cum au tras un car cu boi lângă vagon,din care doi miliţieni au scos un mort.Era un băiat de vreo 16 ani,al unei femei din Stăneştii-de-Sus,singurul copil la părinţi.In 1942 i-au murit şi părinţii.. La ieşirea din Aktiubinsk,în Siberia,am văzut prin gări oameni,femei şi copii îngrămădiţi pe jos.Erau Români din partea de sud a Basarabiei,din Cetatea Albă şi Ismail,în aşteptarea carelor dela colhozuri.

La 26 Iunie 1941 am ajuns la Kandagaci.Auzind că suntem Români,un impiegat care ungea roţile la vagoane ne-a spus: "Şi eu îs Moldovan de lângă Odesa. Sunt venit aici de mic copil cu părinţii;am avut pământ destul,cinci perechi de cai,boi,vaci,turme de oi".Acum mai avea doar un măgar şi o capră.Bietul om îşi cerea iertare că nu are să ne dea ceva de mâncare,căci auzea copiii plângând de foame în vagoane.Avea opt copii şi trăiau cu cartelă.

Bordeiul nostru avea trei geamuri mici cam de trei palme şi o uşă din trei scânduri,printre care puteai băga degetele.Ca mobilă aveam o singură scândură pusă pe două pietre,care ţineau loc de scaune.Gândindu-mă la ce-am fost şi unde am ajuns,deodată mi s'a frânt inima şi am început să-mi plâng amarul. M'am aşezat pe scândura din bordei şi am plâns ca un copil,fără să mă pot opri.Am căzut în genunchi şi m'am rugat lui Dumnezeu Sfântul să mă ierte,dacă voi fi fost atât de păcătos.Mă gândeam că am muncit o viaţă întreagă cu sudoarea frunţii,pentru a-mi face o gospodărie,şi acum sunt îngropat de viu într'un bordei,la mii de kilometri de Ţară.

In fabrică am găsit şi un Român,Ion Opaiţ,Bucovinean din Cireş(Storojineţ). Era într'un hal nemaipomenit de zdrenţăros.Avea numai o bucăţică de haină,aşa încât i se vedea aproape toată burta; la fel şi pantalonii,fără cămaşă şi ismene,şi cu capul gol.Acasă avusese 4 cai şi 6-8 perechi de boi,făcuse armata călăraş cu schimbul,caporal la Regimentul 7 Călăraşi -"şi acum sunt nebun, sunt omul nimănui,fără cămaşă pe mine"- îmi spunea Ion,cu lacrimi în ochii mari şi duşi în fundul capului.Fusese deportat cu alţi 4 fraţi,o soră şi mamă-sa; mai rămăsese el şi sora lui,care e sărită din minţi şi vorbeşte aiurea.

In beciul in care ne-am mutat,locuind claie peste grămadă,într'un aier stricat,erau şi două Românce din Herţa.Fuseseră deportate cu mamă,tată,fraţi şi surori în oblastul Sverdlovsk,la lucru în pădure.Toţi ai lor muriseră de frig şi foame; ele scăpaseră,pentrucă lucrau la infirmeria lagărelor.

* Dumitru Bacu,"Piteşti",Madrid 1963.- Cei în"poziţie de demascare" nu aveau dreptul să mănânce ca toată lumea.Erau obligaţi să mănânce "porceşte", adică servindu-se numai de gură.Trebuiau să se aşeze în genunchi,cu mâinile la spate,sau direct pe brânci.Din poziţia aceasta trebuiau să consume cu gura, sorbind,lichidul fierbinte,din gamela pusă în faţa lor.Rezultatul era că studentul se alegea cu buzele arse,după ce,rezistând cât putea,era bătut ca un hoţ de cai."Banditţii" nu aveau voe să spele gamela: curăţatul se făcea cu limba.. După terminarea "micului dejun",cei în demascare treceau "în poziţie". Studentul era obligat să stea pe marginea patului sau priciului,cu picioarele întinse,cu mâinile aduse deasupra genunchilor,cu capul ridicat şi privind mereu înainte,fără dreptul de a mişca în nicio parte.

"Banditul" nu avea voe să mănânce pâinea cu ajutorul mâinilor. Ea i se arunca în faţă,şi din poziţia de îngenunchiat era forţat să mănânce numai ajutându-se de gură.Cea mai mică firimitură trebuia culeasă de pe podea cu limba sau cu buzele.. După 13 ore de chin,dormitul nu se permitea decât după un anumit sistem.Intins pe spate,cu faţa în sus,cu corpul întins drept,cu mâinile deasupra păturii care nu acoperea corpul decât până pe piept,studentul nu avea voe să facă nicio mişcare ce ar fi putut să-i dea o poziţie de somn mai comodă.La picioarele lui,cu un ciomag în mână,păzea plantonul.. După o singură lovitură,somnul nu mai revenea.Orele se scurgeau cu pas de melc; studenţii încercau să nu adoarmă,de teamă să nu se răsucească în somn.Când totuşi se întâmpla să adoarmă,somnul nu era un somn normal,ci un fel de leşin rezultat dintr'o extenuare totală...

Studentul M.M. dela Litere,după ce a fost bătut până când corpul a devenit aproape insensibil la lovituri,a fost obligat într'o zi să se culce în mijlocul camerei.Peste el au fost obligaţi să se aşeze unul peste altul 17 studenţi. Sub presiunea acestei greutăţi,muşchii abdomenului au cedat şi tot ceea ce îi era interzis să facă la closet a făcut în celulă.Ceea ce a urmat intră deadreptul în domeniul nebuniei.Pretextând că a murdărit camera şi că nu se permite spălatul rufelor în timp neprogramat,sărmanul a fost obligat să-şi cureţe indispensabilii în gură.Refuzul lui a înfuriat pe şef.Degetele i-au fost strivite între lemne,a fost călcat în picioare,a leşinat,a fost readus la cunoştinţă cu găleata de apă rece,apă ce i se refuzase pentru curăţenie.A fost isbit cu capul de podea,de perete,târît prin cameră de picioare,a început să-i curgă sângele din gură şi în cele din urmă nu a mai putut să se opună.In faţa unei asemenea dureri nu există erou.

Studentul A.O. dela Teologie a fost obligat să-şi facă nevoile în gamelă, apoi să primească mâncarea în ea fără să i se permită înainte să o spele.Ce a putut să îndure până ce rezistenţa şi scârba să fie înfrântă în el,e greu de descris.In cele din urmă a trebuit să cedeze şi să accepte să mănânce...

Studentul dela Teologie din Timişoara N.V.,după ce a încercat să-şi taie vinele şi nu a reuşit,s'a aruncat cu capul în ciubărul cu mâncare,sperând să moară ars de mâncarea fierbinte.Nu a reuşit şi aceasta l-a costat enorm de mult. Plămânii i-au fost dislocaţi în bătae.Studentul Costache Oprişan,care a murit în 1957 în închisoare de pe urma tuberculozei contractate la Piteşti,a fost schingiuit în camera patru spital.Pe peretele camerei se mai puteau vedea în 1952 urmele sângelui cu care a stropit în jur.Multă vreme după demascări,în închisoarea Gherla,mergând într'o zi la bae cu un întreg grup de deţinuţi,am remarcat pe trupul unui tânăr nişte urme ciudate.Păreau un fel de brazde verticale trase dealungul spatelui.Cicatricele formate erau roşii şi hidoase.Am întrebat pe un student de cauza acestei deformări: "Este studentul dela medicină din Cluj,Pop Cornel.Semnele pe care le vezi sunt urmele dela demascări".

La Canal,doctorul Simionescu era noapte de noapte chinuit în baraca studenţilor "reeducaţi",zi de zi în brigada lor specială supus la eforturi dincolo de puterile lui,cu trupul secătuit în bătae,cu coastele rupte.Vârsta i-ar fi permis să fie părintele oricăruia dintre studenţii ce-l torturau.Intr'o zi a scris acasă,silit de cei cari-l chinuiau,să i se aducă un pachet.Vizitat de soţie,a trebuit să mintă că o duce bine.De la vorbitor a fost condus direct în baraca studenţilor şi obligat să se vâre sub masă,în timp ce studenţii se înfruptau din ceea ce cu chinuri şi privaţiuni reuşise să-i aducă soţia.In loc de mâncare,primea supliciu şi batjocură.Supliciul a durat destul de mult. Hotărît să-şi curme firul vieţii,n'a atentat cu mâna-i proprie la ceea ce-i

fusese dat de Dumnezeu.A vrut să moară de mâna călăilor.In plină zi pe şantier, aşa istovit de nesomn şi bătae,de muncă şi umilinţe nemăsurate,s'a încumetat spre linia de paznici.Abia mai putea merge.Când a atins linia considerată ca primejdioasă,un securist a descărcat pistolul automat,fără nicio somaţie.A fost îngropat în cimitirul dela Năvodari,printre alţi colegi de osândă,răpuşi de gloanţe,de foame şi chinuri: fără cruce,fără slujbă,fără lumânare,aşa cum e obiceiul la comunişti; iar cel ce-a tras a primit bani,concediu şi avansare!

La Gherla,căpitanul Magirescu,întors fără un picior de pe frontul rusesc, a fost bătut cu cozi de mătură peste cicatricea jumătăţii de picior.Cei în demascare erau siliţi să-şi facă necesităţile în gamelele în care primeau ciorba şi apoi obligaţi prin bătăi să mănânce din propriile excremente.Nu pomenesc nume din respect pentru suferinţa lor.Ţăranul Ball din Hunedoara a fost ţinut nopţi întregi atârnat de subţiori,cu o raniţă plină cu pietre pe spate,cu picioarele la abia două degete de pardosea ca să nu poată să se sprijine.Şi pentru că se părea povara a fi cam mică,chinuitorii i se agăţau de spate.Şi de-ar fi singurul caz!... Aici au fost obligaţi să se târască pe coate cu corpul întins perfect,fără să se folosească de genunchi,pe sub patul de lemn,dela un cap la celălalt,aşteptaţi la fiecare cu ciomege de cei din "comitet".. Apoi dintr'o dată li se ordona să se ridice drepţi în picioare, trecând cu capul printre scânduri,dărâmând totul,pentru ca apoi să li se ordone cu ciomagul "refacerea patului" într'o jumătate de minut.Profitând de vizita unui inspector,un muncitor macedonean a încercat să-i raporteze ce se întâmplă.Inspectorul s'a arătat "surprins" şi a promis anchetă.Anchetă nu s'a făcut,iar măsurile le-a luat Ţurcanu,şeful bandei: au constat în smulgerea unghiilor dela picioare,cu cleştele.Când l-am întâlnit în 1954,se hrănea cu cartofi,având ficatul distrus pentru totdeauna.

* <u>Ion Cârjă</u>,Intoarcerea din infern,Madrid 1969 şi New York 1972.-

Presiunea fiziologică mă neliniştea într'o zi în asemenea grad încât broboane dese de transpiraţie îmi năpădiseră fruntea şi simţeam dealungul şirii spinării cum curgea apa din mine.Mă gândeam la binefacerea celulelor obisnuite, unde aveam tineta la îndemână oricând.De unde condamnasem maniera insalubră şi degradantă de a obliga oamenii să stea,ziua şi noaptea,cu excrementele sub nas, acum mă gândeam la nepreţuitele avantaje ale acestui sistem.Acum,când paznicul îşi mai lua privirile de pe mine,reuşeam să-mi trec cu căuşul pălmii ceea ce nu mai puteam să ţin,în buzunarul pantalonilor... Toată ziua eram ţinuţi în picioare lângă pat.. Mă dobora somnul,îmi veneau ameţeli de foame.

Un fost student din Târgovişte,Puiu Chivulescu,care fusese prizonier în Rusia,a fost pus să vorbească despre realizările din acea ţară,pe care el o văzuse numai prin sârmele ghimpate.Odată a avut nefericita inspiraţie de a spune unui aşa socotit de el prieten că tot ce vorbeşte e minciună,căci a văzut civili din Rusia cum veneau pe lângă gard şi le cereau acestor nenorociţi o bucată de pâine sau o haină veche,fiind aproape desbrăcaţi; că unde lucrau, la tăieri de păduri,oamenii din satele colhoznice veneau seara în cârd ca să culeagă aschiile.. Pentrucă a spus acestea,două zile şi două nopţi a fost bătut fără încetare,apoi legat de capătul unui pat şi pus să latre în continuu. Nu mai avea niciun dinte în gură.

Când,în Octombrie 1959,am intrat în Cazinca,la Jilava,pereţii erau încă umezi.Celulele erau oarbe,fără nicio fereastră care să comunice cu exteriorul. Aerisirea se făcea pe deasupra uşii.. A fost o iarnă grea.In primăvară,arătam ca nişte schelete ambulante.Feţele ne erau ca de ceară,prin cartilagiul pavilioanelor urechilor se vedea ca printr'o coală galbenă de hârtie.Pătraşcu zăcea ziua-noaptea în pat şi era ajutat să se întoarcă sau să se ridice pentru necesităţi de către camarazii de celulă.Moartea a apărut printre noi în Septembrie 1959.Intr'o noapte am aflat că a murit avocatul Vică Negulescu.S'a stins încet,aproape imperceptibil.Suferinţele lui durau de atâta timp,fără să fi fost consultat de vreun medic.In primăvară(1960),s'a stins şi Costache Oprişan. Chipul lui mort părea al unui mucenic.Linii blânde şi delicate i se aşterruseră pe faţă.Al treilea,Aligo Popescu,a murit tot de tuberculoză generalizată. Se văita cu voce tare şi gemetele lui ne înfiorau.Să auzi un om care cere ajutor şi să nu poţi face nimic,e îngrozitor.Murise de dimineaţă,după ce toată noaptea se sbătuse cu gura clăbucită de sânge...

Faptul de a trebui să utilizezi ciubărul pentru trebuinţele intime,în văzul public,a fost primul şoc.Nu s'a permis niciun fel de material pentru tamponarea ulterioară.Până la urmă bieţii oameni au recurs la un expedient,pe cât de nehigienic,pe atât de scârbos.Oricâte persoane erau într'o celulă,se dădea o singură cană de băut apă.Cu această cană,oamenii au început să se servească şi pentru suplinirea lipsei de hârtie higienică; ţinută cu mâna liberă,era apropiată în timpul întrebuinţării şi apoi introdusă din nou în putină ca să fie folosită de următorul...

La Aiud,un piteştean dintre aceia cari au făcut mărturisirile sub imperiul groazei şi al bătăilor,trăia un straniu complex de penitenţă autoimpusă.După câtva timp,în care manifesta crize mistice foarte intense,a apărut cea mai neimaginabilă manifestare a alienaţiei.Era înspre ora 4 după masă,când trebuia să se scoată hârdăul să se deşerte.Tineta era aproape plină de excremente şi urină.Dela circa doi metri,el s'a asvârlit cu capul în jos în hârdău,în care s'a înfundat până la umeri,a întârziat câtva timp cu capul acolo până ce,din lipsă de aier,s'a retras încet,cu gura şi părul năclăit."Sunt mai curat la faţă acum decât mi-e sufletul",spuse el după ce reveni la aier...

Ochii îmi căzură pe un personagiu care mi-a dat instantaneu senzaţia unui coşmar.Un om ca de 50 de ani,cu un nas lung,puternic coroiat,ca un fel de cioc, o figură galbenă ca o efigie recent desgropată din pământ peste care deabia ai răsturnat acid sa descoperi arama.Era îmbrăcat în nişte zdrenţe multicolore, peste umeri un pardesiu extrem de vechi,ferfeniţă.Aproape imobil în fizionomie, nu se uita decât înainte şi nu manifesta niciun interes faţă de alţii.L-am recunoscut din prima clipă,nu era altul decât vărul mamei mele,profesorul Sebastian Mocanu.De sora lui şi de numeroşii săi nepoţi,precum şi de părinţi,nu mai avea nicio ştire din primăvara anului 1948,când fusese arestat.Eu apucasem să-i văd pe toţi,afară de părinţi,chiar în vara anului 1959,înainte de a fi arestat; nici ei nu mai ştiau nimic de el.. Mi-a făcut loc,înghesuindu-se într'un colţ al maşinii,dar nu mi-a acordat nici cel puţin o privire.Recunoscându-mă apoi,ochii îi erau plini de lacrimi şi bărbia îi tremura.Ajunşi la Aiud, i-am spus fără menajamente că tatăl lui murise deportat pe Bărăgan,că mama îi era grav bolnavă,câţiva membri din familie muriseră,alţii arestaţi.. A deschis de câteva ori gura să mă întrebe ceva,se bâlbâia uluit de ce-auzea.. Şi-a sumes pantalonii să-mi arate picioarele: erau tumefiate ca doi butuci,pielea strălucea ca o coajă subţire gata să crape.Umflătura trecuse dela mijloc în sus.Omul avea în picioare nişte pantofi crăpaţi,acomodaţi ca să-i încapă picioarele inflamate.Am făcut iarna singur într'o celulă la Zarca,fără foc,fiind şi bolnav - mi-a spus el.. Colonelul i-a ordonat să coboare.Omul abia îşi târa picioarele.Reumatismul se generalizase,dând complicaţii la inimă şi rinichi. Târând un sac după el,clătinându-se ca un paralitic,Mocanu a intrat într'un gârlici de beci,care servea de trecere spre izolare.

In celulă am dat peste plutonierul Alexa.Era întins pe pat,cu izmene cazone lungi şi extrem de murdare,strâns într'o tunică militară de bumbac,decolorată şi destrămată ca vai de ea,aceeaşi pe care o avea cu doi ani în urmă, când l-am întâlnit în beciurile Securităţii dela Cluj.Ca o mumie -pielea ca foile de aramă,gâtul subţire ca de copil- l-am recunoscut numai după ochii mari. Atât era de slab,încât nu mai putea nici să plângă.De două sute de ori mă duc pe zi la tinetă,îmi şopti el; noaptea de încă o sută de ori cel puţin! Îmbrăcămintea de pe el şi patul emanau un miros greu de urină.Calvarul era mare pentru el,ca şi pentru ceilalţi,cari trebuiau să suporte această miasmă.De trei zile a început să iasă sânge din mine,mi-a mai spus el; sanitarii ştiu... Oare, mai am mult până să mor? mă întrebă el cu ochii mari,speriaţi.

Scoşi la "plimbare",deţinuţii veneau sprijinindu-se unul de altul.Erau atât de slăbiţi şi de transfiguraţi,încât se asemănau unor stafii.Pe corpurile descărnate hainele atârnau jalnic.Ceea ce văzusem prin reviste,în fotografiile cu atrocităţi dela Auschwitz şi Dachau,pălea pe lângă aceste creaturi secătuite de viaţă şi desfigurate,fără chip omenesc.Sutele de tuberculoşi,câţi mai puteau ieşi la soare,se aşezau cu spatele la pereţii ţarcurilor şi-şi ridicau feţele către soare,avizi de căldură,de lumină,de viaţă.Albi,palizi,gălbejiţi, ca frunza de tutun,fiecare avea executaţi peste 13 ani de închisoare,fiecare mângâiase câte un ideal.Acum,în sufletele lor era numai cenuşe...

* Nicolae Dima,Amintiri din închisoare,Hamilton 1974.- La Jilava,ne-au vârît la Şerpărie.O boltă de beton,nu avea lumină şi,veniţi de afară,cu greu am început să distingem nişte umbre ce se ridicau de pe paie.Oameni îmbrăcaţi în zdrenţe,parcă veneau din altă lume.Inchişi de 6-7 ani,ar fi trebuit să se libereze în urma graţierilor,dar securitatea le schimbase încadrarea penală, trecându-i la crime contra clasei muncitoare.Văzându-ne,nu le venea să creadă că tineri sub 20 de ani au intrat recent în închisoare.

M'a cutremurat silueta masivă a celularului dela Aiud,unde zăceau peste 1000 de deţinuţi,majoritatea legionari.Părea un cavou imens,unde printre gratii pâlpâiau lumini.Nu se vedea nicio urmă de viaţă,condamnaţii păreau nu oameni, ci nişte spirite din altă lume.Unii erau închişi de pe vremea lui Antonescu. Erau galbeni,slăbiţi peste măsură,degradaţi biologic,dar încă senini.Erau consideraţi cei mai mari duşmani ai regimului comunist.Totdeauna ne încurajau... Erau căliţi şi tari.Din ce rezervă or fi rezistat aceşti oameni?...

In fabrică era un mare grup de dobrogeni din lotul Babadag.Cei cu condamnări peste 15 ani au fost într'o noapte legaţi în lanţuri şi duşi,vreo 60-80, într'o direcţie necunoscută.Cum s'a aflat mai târziu,toţi au fost împuşcaţi noaptea într'o pădure lângă Lugoj.

In seara de 24 Ianuarie,am cântat Hora Unirii şi Deşteaptă-te Române.Uşa s'a deschis de perete şi ne-am trezit cu garda în cameră.Am fost aproape târîţi în curte,izolaţi în lanţuri într'o celulă din beci.. In seara de Paşti, undeva în oraş s'a auzit un clopot.Cineva a strigat: Fraţilor,Cristos a înviat! Adevărat a înviat! am răspuns cu toţii.Am cântat,am povestit,am plâns şi ne-am adus aminte de familii.Tetea ne-a povestit ce s'a întâmplat la mină la Baia Sprie în 1956,tot la Paşti.Se pregătea o Inviere ca'n basme şi,pentru a-i împiedica,comandantul Szabo Zoltan a izolat pe cei 14 preoţi,iar părintele Gheorghe a fost împuşcat când mătura lângă zona interzisă.Atunci 750 de deţinuţi au declarat greva foamei şi a muncii.Atunci a fost adusă o căruţă cu 500 de perechi de lanţuri grele.Deţinuţii şi-au bătut singuri lanţurile,spre a se proteja de brutalitatea gardienilor,care mai loveau cu ciocanele şi în oase. Au fost coborîţi într'un abataj căptuşit cu sârmă ghimpată,ca să nu se poată sprijini de pereţi.Acì erau şi cei 14 preoţi.Singura lumină era cea a torţelor şi a felinarelor de miner.Cineva a desenat cu fum pe perete o Inviere: în lumina tremurândă a torţelor,Isus părea că învie şi se ridică la ceruri.A fost cea mai impresionantă slujbă ce se poate imagina: 14 preoţi la un loc şi un cor de 500 de deţinuţi ce se mişcau în zornăitul lanţurilor...

Nea Vandor,ţăran transilvănean,rămăsese cu un picior paralizat din bătăile reeducării dela Piteşti.Ne povestea: Am fost bătut de zeci de ori până la leşin şi silit să mănânc kilograme întregi de fecale.O săptămână m'au ţinut fără vas de murdărie în celulă şi mă băteau de moarte să-mi mănânc propriile fecale. Ofiţerul politic venea să mă vadă zilnic,dar se făcea că nu vede şi nu ştie...

Comunismul nu e o întâmplare în România,ne spunea Victor Dimitriu,avocat. El este o operă clasică de distrugere premeditată.Metodele au fost parte aduse dela Moscova,parte produse în ţară şi adaptate.Scopul: supunerea oarbă,animalică,a tuturor şi exterminarea celor ce se opun noii orânduiri,degradantă şi abjectă,străină demnităţii umane.Toată crema ţării a fost contra comunismului. S'au opus intelectualii conştienţi,cei mai buni ţărani şi muncitori,marea masă a ofiţerilor şi mai ales tineretul şi studenţii.Pentru comunişti lucraseră hoţii,pungaşii,derbedeii,puturoşii satelor,şmecherii oraşelor,tâlharii,dezertorii,trădătorii şi criminalii.Ajutaţi de armata sovietică şi ignoranţa occidentală,acum erau stăpânii României şi ai multor alte ţări.

* Enrico M.Pergami,Independenţa ca iluzie,în "Borghese",Milano,8 Sept.'74.- In 30 de ani,de când,la 23 August 1944,a fost arestat Antonescu,în România niciuna din gravele probleme n'a fost rezolvată.Faimoasa reformă agrară n'a adus bunăstarea.România lâncezeşte încă într'o vastă mlaştină de mizerie; populaţia continuă să-şi stâmpere foamea cu pătlăgele roşii,pe când petrolul,care ţâşneşte generos dintr'un pământ bogat,continuă să ia calea Rusiei.Va servi probabil de carburant pentru acele tancuri ce staţionează la graniţele româneşti,jucând etern pe echivocul "protectiei" contra imperialismului la pândă... De 23 August,toate aparatele televizive transmit defilarea armatei.E o scurtă iluzie de independenţă.. Ceauşescu nu posedă speciale daruri harismatice.Primii

cari o admit, în şoaptă, sunt înşişi românii. El încarna speranţa unei Românii libere de lanţurile ruseşti, şi profita de aceste aspiraţii spre a-şi întări poziţia personală, dar primele decepţii, justificate de altfel, apar deja. Intern, sistemul e de-o rigiditate sufocantă. Controale nemiloase, perchiziţii permanente, miliţia e stăpână şi abuzează de enormele-i puteri. Mai sunt apoi groaznicile condiţii economice şi de lucru. In România se lucrează şi sâmbăta; leafa medie a unui muncitor e de 1500 lei! O pereche de ghete, dar foarte urâte, costă 2-300 lei. Un automobil Dacia, 50.000 lei! Acesta e prezentul României, ţara cea mai bogată din Europa răsăriteană, dotată din abundenţă cu materii prime.

In staţiile balneare dela Mare hrana e abundentă, dar foarte rea; comodităţile scadente, atelierele mecanice şi pompele de benzină se numără pe degete. Plăjile sunt frumoase, dar fără umbrele şi şez-longuri. Nu toate cafenelele sunt curate; pe balconul celei mai importante din Constanţa, stil Belle époque, am zărit trei gândaci, foarte mici: evident, înfometaţi şi ei.. Turiştii au adus cu ei ciorapi de nylon, flanele decoltate, sandale cu toc înalt, rufărie intimă de nylon şi mătase.. Dar uneori, ba chiar ades, se întâmplă că tânăra româncă aspiră nu la o pereche de ciorapi ori sandale, ci la un pic de companie sinceră, voioasă, liberă, ca să-şi deschidă inima, să-şi urle propria nefericire...

o

* Agenţii lui Ceauşescu duc în America o susţinută acţiune de infiltrare în bisericile şi societăţile române, reuşind la un moment dat să impună chiar la conducerea ziarului "America" un om de-al lor, pe dl George Roman (care paralel mai scoate şi un buletin personal, zis "al comitetului român-american", devenit un fel de monitor al lui Horia Sima, unde colaborează permanent). Preşedintele John W. Popescu a reacţionat energic, îndepărtând pe renegat dela gazetă şi pe oamenii lui din Comitet. Iată câteva explicaţii, de o rară claritate şi mult patriotism, publicate în "America" din 15 August:

Este cu putinţă ca acest ziar să laude chiar în acelaş număr prin două articole pe şeful guvernului comunist din România, cum s'a întâmplat fără ştirea mea? Eu voi lăuda pe preşedintele guvernului comunist român când acel guvern va respecta dreptul de reunire al familiilor. Eu îl voi lăuda când guvernul îşi va fi îndeplinit obligaţiile de a permite alegeri libere. Eu îl voi lăuda când guvernul său va protesta împotriva Rusiei pentru amputarea pământului românesc prin furtul Basarabiei şi al Bucovinei. Eu îl voi lăuda când guvernul său va respecta cel puţin ceea ce e scris în Constituţia actuală a României (făcută de însuşi guvernul român); anume, când guvernul nu va mai porunci în biserici şi când va reda libertatea Bisericii Catolice Române martirizate, scoasă din lege de acest guvern în 1948. Dar până când măcar aceste patru îndatoriri faţă de poporul român nu se vor fi îndeplinit, noi nu avem dreptul să supralăudăm pe şeful acestui guvern...

E cu putinţă să ignorăm hotărîrile Convenţiilor noastre, punând botniţă ziarului America (aşa cum s'a făcut înainte de a fi demis eu pe fostul redactor)? E cu putinţă să interzicem ziarului America să critice faptul că tată şi mamă trebuie să lăcrimeze şi să suspine după copiii lor, că copiii plâng după părinţii lor, pentrucă guvernul român le pune ilegal piedică să se reunească? E cu putinţă ca acest ziar să nu critice faptul că acelaş guvern îşi calcă obligaţiile luate să permită alegeri libere? E cu putinţă să astupăm gura ziarului America să nu se mai vaiere că guvernul dela Bucureşti, în loc să protesteze, a recunoscut furtul rusesc al Basarabiei şi Bucovinei? E cu putinţă să oprim acest ziar să ceară ceeace e scris negru pe alb în Constituţia de azi a României (cea făcută de ei, comuniştii), adică libertate pentru Biserici? Ori, poate, noi trebue să stăm muţi când, în vreme ce guvernul din ţară batjocoreşte oficial credinţa în Dumnezeu, preoţilor nu le permite nici măcar să răspundă acestei campanii de batjocură, pentrucă până şi predicile lor sunt cenzurate? E cu putinţă ca ziarul America să dispreţuiască durerea atâtor membri catolici şi membre catolice ai Uniunii şi Ligii, pricinuită de actul revoltător şi anticonstituţional prin care Biserica lor din ţară a fost scoasă din lege, iar episcopii acestei Biserici -toţi Episcopii- au fost arestaţi şi au fost scoşi din închisoare numai după ce au murit şi după ce au fost batjocoriţi şi torturaţi?

E cu putinţă ca aici, în ţară liberă, ziarul America să fie pus în chingi, să nu i se permită să critice ceeace e nedrept şi anticonstituţional în România, în vreme ce ziarele din ţară tună şi fulgeră aproape în fiecare zi împo-

triva Statelor Unite? De ce ziarele din ţară,dirijate de guvern,să ne poată critica şi când nu au nicio dreptate,iar ziarul America să nu aibă dreptul să critice cele nedrepte? Suntem noi oameni liberi,ori robi cari să nu mai poată îndrăsni să deschidă gura împotriva fărădelegilor pomenite?...

Az'noapte Isus (poezii din închisori)

Az'noapte mi-a intrat în celulă Isus.
O, ce trist,ce înalt era Crist!
Luna venea după El,din Apus
şi-L făcea mai înalt şi mai trist.

A stat lângă mine pe rogojină.
- Pune-mi pe răni mâna ta!
Pe glezne avea urme de răni şi rugină,
parcă purtase lanţuri,cândva...

Mâinile Lui păreau crini pe morminte,
ochii adânci ca nişte păduri.
Luna-L bătea cu argint pe veştminte,
argintându-I pe mâini vechi spărturi.

Oftând Şi-a întins truditele oase
pe rogojina mea cu libărci.
Prin somn lumină,dar zăbrelele groase
lungeau pe zăpada Lui vărgi.

M'am ridicat de sub pătura sură:
- Doamne,de unde vii? Din ce veac?
Isus a dus lin un deget la gură,
făcându-mi semn ca să tac.

Părea celula munte,părea căpăţână
şi mişunau păduchi şi guzgani;
Simţeam cum îmi cade tâmpla pe mână
şi-am adormit o mie de ani...

Când m'am trezit din grozava genună,
miroseau paiele a trandafiri.
Eram singur în celulă,şi era lună,
şi Isus nu era nicăiri...

- Unde eşti,Doamne? am urlat la zăbrele.
...Din lună venea fum de căţui.
M'am pipăit - şi pe mâinile mele
am găsit urmele cuielor Lui.

&& Cu filosofiile ce debitează zilnic,în chilometrice discursuri(făcute de alţii),Ceauşescu îşi depăşeşte regulat propria-i normă a enormităţilor.Astfel,de curând,renegatul ce reprezintă braţul rusesc în neagra operă de genocid a propriului său neam,are tupeul să vorbească de.. omenie! "Trebue să acţionăm -ordonă el- pentru desvoltarea umanismului socialist; să facem din zicala românească "a fi om de omenie" o zicală nouă: "a fi comunist de omenie"! In regimul în care toate noţiunile se înţeleg pe dos,unde sclavia se cheamă libertate iar subjugarea independenţă,e numai normal ca şi îngrozitoarele asasinate dela Canal,Piteşti,Aiud,Gherla şi alte Jilave să fie,pentru "conştiinţa socialistă" a executanţilor moscoviţi,fapte "de omenie".Insă,cum bine precizează Ceauşescu însuşi,numai pentru comunişti.Altfel,neamul nostru se mulţumeşte cu vechea-i omenie românească,plămădită veacuri dearândul,cu mult înainte de apariţia noilor pedagogi,adepţi ai monstruozităţilor marxiste.Cine vrea să se documenteze asupra "omeniei comuniste",să citească paginile 9-16 din acest număr.

&& Dl Gh.Şerbănescu,unul din rarii români recent fugiţi din ţară,cari n'au uitat de ce-au plecat de-acasă,- a trimis de 23 August vreo 2000 de manifeste studenţilor din Melbourne,românilor din Australia,parlamentarilor,staţiilor de radio,şefilor de partide şi ziarelor.Apoi s'a instalat pe treptele Parlamentului cu două placarde "Libertate României" şi "23 August 1944,ziua celei mai mari umilinţe" şi cu un tricolor mare îndoliat,ţinut aplecat ca la înmormântare; acolo a rămas,într'un protest mut,până seara,în timp ce un copil de 7 ani, Ion Plăcintar,de curând scos la libertate prin greva foamei făcută de tatăl său,împărţea trecătorilor manifeste.Deputaţi,senatori,miniştri,au înfierat rapacitatea Sovietelor,manifestându-şi durerea pentru trista soartă a României.

&& Asociaţia Românilor din Australia a adresat,de 23 August,o scrisoare deschisă lui Ceauşescu.Redăm câteva fraze: Ce-aţi făcut cu bogăţiile,cu sângele,onoarea,demnitatea,independenţa,cu idealurile României? Niciodată în istoria poporului român n'a fost condensată atâta durere,atâta sacrificiu,atâta umilinţă.Aţi distrus iniţiativa.Intreaga naţiune sabotează procesul de producţie prin pasivitatea ei.Aţi încălcat drepturile cele mai elementare.V'aţi însuşit bunurile şi bogăţiile României.Cheltuiţi sudoarea poporului român pentru antrenarea elementelor revoluţionare din Africa şi Sud-America.Vă plimbaţi în lumea întreagă pe spinarea poporului.Aţi distrus libertatea presei,libertatea de gândire şi exprimare artistică.Noi vom continua să comemorăm această zi de doliu,până când ţara vă va putea trage la răspundere pentru fărădelegile comise.

DORURI ŞI NECAZURI

P.-Franţa: Azi,cu ocazia tristei comemorări,mi-am pus straie închise şi cravată neagră şi m'am plasat în faţa edificiului lor.Pe trotuar lume destulă, demnă şi tăcută,participa la doliul tridecenal.Agenţi,în civil şi uniformă,cu duiumul.Intre cei ce intrau,ori ieşeau,dela... mama serbării lor,numai mutre triste de lickei-lachei.Nici ţuica "à discretion" nu-i făcea să surîdă.Intre ei,un prelat,rău îmbătrânit(în rele): l-am identificat drept Teofil Ionescu...
Subscriu la propunerea pentru un pelerinaj la mormântul lui Visarion Puiu.

B.-Suedia: "Armistiţiul" a fost "avantajos": numai 300 de milioane de dolari în bunuri,bunuri care încă se tot duc fără răgaz spre Rusia.De-atunci au trecut 30 de ani,iar leprele mârşăviei făcură din ziua batjocurii zi de sărbătoare naţională.Mă mir că nu le crapă obrazul,şi nu le plesnesc burţile de ospăţul ruşinii! Aici însă,pe când cheful era la toartă în ambasadă,în centrul Capitalei doi români făceau greva foamei,sperând să-şi poată aduce soţiile şi copiii din ţara cu regim criminal.Publicul îi susţine...

S.-Australia: In statul Victoria s'a realizat pentru prima oară un protest, care să amintească lumii că în estul Europei este o ţară condamnată la desnaţionalizare,care trăeşte sub cea mai cruntă robie din istoria ei.In semn de simpatie ne-au stat alături,timp de o oră,trei membri ai asociaţiei Bielorusia. Am făcut prea puţin,dar a fost cu dragoste de ţară şi inimă curată...
De acasă încă nicio veste.Am cerut guvernului să întrebe la Bucureşti de ce nu onorează vizele de intrare date pentru soţia şi fiul meu.Ministrul emigraţiei mi-a răspuns că va cerceta personal cazul.La fel şi şeful opoziţiei.

R.-România: Ne-au dus iarăşi în turmă,ca să preamărim ziua.. eliberării noastre.Că ne-au pus-iartă-mă,un... rahat în gură şi ne-au silit să-l înghiţim, mai treacă-meargă; dar acum vor,la fiecare 23 August,să mai şi strigăm în gura mare că ne-a plăcut...

M.-Statele Unite: Stând de vorbă la un banchet,în Youngstown,cu Dna Ana P.,am aflat că în timpul tinereţii,în Sebeş,era activă în Mişcarea Legionară.Venind acasă,i-am trimis Vatra,ultimul număr,şi mi-a trimis 5 dolari abonament.Vă mai trimit încă 5 dela mine,rugându-vă s'o treceţi pe lista de abonaţi.

Românii din America,organizaţi în Uniune şi Ligă,şi-au ţinut în Septembrie congresul anual la Akron.Congresul a ratificat hotărîrea din Aprilie a preşedintelui de a exclude din comitet pe partizanii Moscovei.In noul comitet a fost reales preşedinte vrednicul român John W.Popescu,iar vicepreşedinţi dnii Petre Bărbulescu,Bulumete,Bălaşu şi Trifu Militaru.In timpul adunării, P.S.Trifa a oficiat Sf.Liturghie,iar "Şezătoarea" din Cleveland a dat un festival.Congresul a trimis şi un vibrant mesaj poporului român:
Gândurile şi urările noastre cele mai bune se îndreaptă spre voi,fraţii noştri dragi din România,exprimându-ne admiraţia deosebită pentrucă v'aţi păstrat neclintită speranţa în libertate,în ciuda faptului că de trei decenii regimul comunist,impus cu forţa asupra voastră de Rusia Sovietică,vă sileşte să înduraţi cea mai grozavă mizerie.. şi nemiloasă exploatare.Ne închinăm cu pietate în faţa memoriei acelora dintre voi care au căzut jertfă tiraniei,fără altă vină decât aceea că au căutat să păstreze ideea de libertate şi să-şi manifeste credinţa lor în dreptul la viaţă liberă al poporului român.. Cetăţeni ai Statelor Unite şi Canada,adânc convinşi că numai trăirea în libertate şi democraţie pot asigura fericirea oamenilor şi pacea în lume,deasemenea conştienţi de opresiunile impuse vouă de un regim politic neuman şi exploatator,ne străduim să facem cunoscut lumii libere problemele şi năzuinţele voastre,cerând imperativ să impună guvernului din România respectarea drepturilor omului,stabilite de toate tratatele internaţionale.Suntem mâhniţi de lipsa de interes,cât şi de tăcerea guvernului din România faţă de abuzurile,persecuţiile şi genocidul impus de Uniunea Sovietică asupra românilor din Basarabia,Bucovina de Nord şi ţinutul Herţei,teritorii rupte cu forţa din trupul României şi anexate de Soviete. Incheiem acest mesaj convinşi de rezistenţa voastră morală şi împreună cu eforturile noastre vom reuşi ca într'o zi să strigăm cu toţii: Trăiască România liberă şi independentă!

&& Printr'un manifest ce se încheia cu cuvintele "Să rămână acasă aceia pe cari nu-i doare de poporul lor întemnițat,și cei cari s'au înfrățit cu temnicerii lui",Românii din Sao Paulo au convocat de 23 August o adunare la un hotel,la care au participat și notabilități braziliene,plus delegații de refugiați din țările robite.Dintre români au vorbit N.Iancu-Păltinișanu și Boghiu.

&& "Tribuna României" publică,de 23 August,chestii patriotice: "Aduceți-vă aminte -zice Mihai Viteazu- de vechea noastră vitejie,căci ocazia de acum este frumoasă și,de o vom pierde,anevoie o vom mai căpăta.A venit vremea să ne luptăm puternic pentru libertate,iar mai cu seamă pentru cinstea legii". Iar Nicolae Bălcescu: "Va veni ziua fericită,ziua izbândirii,când omenirea întreagă se va scula spre a sfâșia acest văl și dușmanii toți se vor împietri la vederea soarelui tău de lumină.Atunci nu va mai fi niciun rob,nici nație roabă,nici un stăpân pe altul,ci domnirea dreptății și frăției".

Știți când s'au împlinit aceste profeții? Ghiciți când au sosit în țară cinstea legii,domnia dreptății și frăției,încetarea robiei,atât de dorite de Mihai și Bălcescu? La 23 August,când au intrat rușii în țară: le-au adus pe tancuri...

&& Intre 19-30 August a avut loc la București o conferință internațională convocată de ONU,pentru discutarea măsurilor de luat față de creșterea populației.Pentru limitarea nașterilor s'au pronunțat,în primul rând,Statele Unite; împotrivă: China și Rusia,care,fără un plus de populație,nu văd cum ar putea aspira să stăpânească globul.Dar de ce s'a ales tocmai Bucureștiul ca sediu al acestei conferințe? Păi e simplu: delegații voiau să studieze la fața locului mijloacele,cu rezultate spectaculare,aplicate de Ceaușescu pentru stârpirea populației,prin muncă faraonică și foame...

&& Remus Tzincoca,muzicant,fecior de popă,comandant-ajutor în Legiune,fugit tocmai în Canada de urgia ocupației,se duce dela o vreme des în țară,unde se vede că,măcar pentru el,s'a schimbat ceva,sau poate speră,grăbit cum e a părăsi himerele din tinerețe pentru "realitățile" din patrie,singurele în măsură a mai cârpi talente șovăelnice.Ajuns acolo,îl năpădesc "fiorii tuturor regăsirilor",cum se exprimă camaradul nostru în "Tribuna" celor de care zicea că a fugit.In fierbințeala "fiorilor",e numai normal să se bată pe burtă cu alde Enescu,Egizzio Massini,Chirescu,Dinu Lipatti și alte somități,dintre care, ca să fim drepți,niciuna n'a visat să-și cheltuie bunătate de geniu la.. Montreal.Pomenește Țincoca,în articolul de autoperială,și de "figurile legate de legenda Iașului: Octav Băncilă,Tonitza,Sadoveanu,Ionel și Păstorel Teodoreanu", etc. De "legenda Iașului" mai era legat -și cât încă!- și un anume Corneliu Codreanu,de care Țincoca,în vremile promițătoare,se simțea mai "legat" ca de toți ceilalți la un loc; pe acesta,însă,"fiorii tuturor regăsirilor" au uitat să-l găsească: nu mai rentează!

&& "Biserica Ortodoxă Română",Ian.1970,face o dare de seamă asupra "zilei hramului"Institutului Teologic din București,la care a participat și patriarhul: "Prea Fericitul părinte Patriarh Justinian,pornind dela faptul că în cuvântări s'a folosit termenul de 'patroni' asociat Sfinților Trei Ierarhi,a recomandat ca să se evite pe viitor acest termen,căci 'patronii erau altădată', când se vorbea de pildă de 'patronul fabricii' și când,în fața și în mintea celor ce trudeau acolo,'patronul însemna pentru ei stăpân despotic,nedrept'. De aceea 'vreau să se știe că astăzi n'am fost la serbarea "patronului",ci la serbarea 'hramului' școlilor noastre".Nu se poate spune că,de pe când frecventa celula cu Gheorghiu-Dej,nu s'a ales și Fericirea Sa cu ceva învățătură...

&& Auzită la București.Se zice că Ceaușescu,vrând să pipăie mai direct pulsul mulțimii,a trimis la 23 August pe coana Leana,travestită,în mijlocul gloatei să tragă cu urechea.Nimerind într'un grup de oameni cari urlau din răsputeri "trăiască nea Nicu!",ea a călcat din greșală pe unul pe picior.

- Ascultă fă toanto,bagă de seamă unde calci,că acu-ți dau cu hou-ăsta'n cap! strigă el supărat,amenințându-o cu panoul,pe care se vedea chipul ilustrului ei soț...

Herausgeber und für den Inhalt verantwortlich: Dr.Petre Vălimăreanu -78 Freiburg Erbprinzenstr.17 A -Germania.Contribuțiile,pe acelaș nume,la Dresdner Bank,Konto 4093380; sau,în Italia,pe acelaș nume,la Conto Corrente Postale 1/44336 -ROMA.-

S E M N A L Ă R I

* EUGÈNE IONESCO, Le Solitaire, Mercure de France, 1973, Paris.-
Protagonistul acestui prim roman al autorului "Cântăreţii chele" şi "Rinocerului" e, în fond, personajul tipic al comediilor domnului Eugen Ionescu, un Béranger care, în loc să vorbească, îşi trăeşte, în maniera cea mai anodină, banală, viaţa. A avut, la aproape 40 de ani, o importantă moştenire din America (şi acesta este singurul fapt neobişnuit, necotidian, din carte), şi-şi poate permite să lase serviciul, resemnându-se, voit, la o rutină şi mai integrală. Trece prin viaţă pasiv, fără să participe la nimic, şi cu atât mai puţin la răsboiul civil care însângerează, timp de câteva zile, Parisul. E neutru şi se miră că oamenii se ucid cu atâta uşurinţă, de dragul ideologiilor, când singura problemă importantă e aceea a morţii, a sensului vieţii, a infinitului (dacă există). Patria acestui Oblomov, metafizic şi mistic în acelaşi timp, e "altundeva", iar singurătatea îi e totală: până şi experienţele amoroase nu sunt pentru el decât o "singurătate în doi". "Solitarul", care a şi stârnit polemici pretutindeni, provocate în special de scriitorii "angajaţi" politiceşte la stânga, şi care au rămas la ideia preistorică a literaturii în slujba "transformării" lumii, e desvoltarea logică a teatrului, dar mai ales a eseurilor şi articolelor domnului Ionescu, din "Notes et contre-notes", "Passé présent présent passé", "Journal en miettes".

* MIRCEA ELIADE, Fragments d'un Journal, Gallimard-NRF, Paris, 1974.-
Se ştie câtă importanţă a avut, şi are, pentru domnul Mircea Eliade "jurnalul intim", de a cărui necesitate vorbeşte des şi în această amplă selecţie, de peste 550 de pagini, ce cuprinde o perioadă de aproape 15 ani: din 16 Septembrie 1945, data la care scriitorul se stabileşte la Paris, până în 1969. S'ar putea ca, până la urmă, acel "opus magnum", la care autorul lucrează notoriu de multă vreme, pe urmele lui Papini, idol de tinereţe, să se dovedească tocmai acest "jurnal", cu oarecari intermitenţe, dar destul de continuu. Ceea ce e sigur e că aici îl aflăm pe Eliade cel mai autentic, mai personal, cu toate problemele care-l frământă, cu acea nelinişte spirituală ce ni l-a făcut drag din anii îndepărtaţi ai adolescenţei, cu fractura, uneori chinuitoare şi, adesea patetică dintre romancier (şi, pe deasupra, romancier român) şi savant. Volumul, masiv, e o mină inepuizabilă de informaţii, date, mărturisiri, sugestii pentru istoricul religiilor, filozoful culturii, psihanalist, folclorist, orientalist, istoric chiar, arheolog, pentru orice om de cultură, în general. "Permanenţa sacrului" în toate aspectele vieţii umane, până chiar şi în "mişcările politice" cele mai aparent antireligioase de astăzi, în contestare, comunităţile hippy, e documentată încă odată fără putinţa de a o nega: "sacrul e un element al structurii conştiinţei şi nu un moment din istoria conştiinţei". Eliade relatează pe larg asupra întâlnirilor şi convorbirilor avute cu oameni dintre cei mai prestigioşi ai vremii noastre, dovedindu-se şi un bun portretist. Şi alături de Jung, Gabriel Marcel, Ernst Jünger, Daniélou, Dumézil, Buonaiuti, Borges, Karl Barth, Ortega y Gasset, Croce, nu puţini sunt românii iluştri: Brâncuşi, Enescu, Lupasco, Cioran, Eugène Ionesco, Herescu. Câteva pagini, substanţiale, din diferite perioade, sunt dedicate, în "Jurnal", situaţiei tragice din România, sub regimul comunist. Autorul referă mărturii impresionante, care trezesc oroarea, şi care nu privesc numai epoca aşa ziselor "erori" (când în realitate au fost crime şi genocid).

* EUGENIO COŞERIU, Lezioni di linguistica generale, Boringhieri, Torino, 1973.-
Din 1968 până în 1971, Ministerul italian al Instrucţiei Publice a organizat, pe vară, la Grottaferrata, Chieti, Viareggio, o serie de cursuri de "punere la zi" (aggiornamento) pentru profesorii de materii literare şi de limbi străine. Lecţii de glotologie a ţinut, în cadrul acestor cursuri, domnul Eugen Coşeriu, care a reuşit să informeze auditoriul asupra problemelor principale ale lingvisticii moderne la un nivel ştiinţific şi în forma cea mai clară, fără a cădea totuşi în tentaţia divulgării. Concepţia lingvistică a savantului român e bine cunoscută din lucrări precedente. Ceea ce merită să fie subliniat aici e legătura pe care dânsul o stabileşte, convingător, între cele mai recente doctrine glotologice şi teorii antice, clasice, ori din veacurile trecute. Limba e considerată aici ca o activitate universal umană, creatoare, în contrast cu şcoala pozitivistă din sec; XIX, care pe tărâm lingvistic s'a manifestat cu neo-

gramaticii,cu dogmaticii "legilor" fonetice,etc.Pe autor îl interesează,dacă nu exclusiv,în prevalenţă categoriile limbajului în general,privit din unghiul vizual al idealismului.Fără să adere nici la unul nici la alta,glotologul român (şi e bine,poate,să precizăm: basarabean) recurge des la principiile structuralismului tradiţional şi ale aşa numitei gramatici generative transformaţionale.Cartea a apărut într'o colecţie specială,intitulată: "Didattica - Proposte ed esperienze".

* PETRU IROAIE,Elementi di lingua romena,edizioni Mori,Palerno-Roma,1974.-
Autorul,profesor de Limba şi literatura română la Universitatea din Palermo,precizează dintru început: "Un curs practic şi rapid de introducere şi orientare în limba română,de învăţat în scurtă vreme,este scopul acestui manual",ce se limitează de altfel la fonetică şi la morfologie.Dar trebuie spus că obiectivul e atins pe deplin.Autorul reduce la esenţial regulele şi normele,căutând să-şi pună studenţii în condiţia,fundamentală,de a citi şi traduce cât mai iute şi bine în şi din limba română.Apar binevenite consideraţiile istorice,filologice şi lingvistice de ordin general.Gramatică şi antologie elementară,dar cât ajunge,în acelaşi timp,manualul domnului Iroaie e alcătuit cu criterii moderne,inclusiv în alegerea textelor,care pleacă dela folclor şi ajung până la poezia modernă,terminând cu Vasile Posteucă.

* MIHAI EMINESCU,Novelle e racconti,edizioni Mori,Palermo-Roma,1974.-
E primul volum dintr'o colecţie de literatură română,pe care a iniţiat-o, la Universitatea din Palermo,domnul prof.Petru Iroaie.O şcolăriţă a sa,licenţiată în română,doamna Francesca Di Miceli Fanara,şi-a luat sarcina unei introduceri îngrijite,şi la zi,la viaţa,opera şi în special proza de artă a lui Eminescu,precum şi a traducerii,mai mult decât satisfăcătoare,a patru texte: "Archaeus","Sărmanul Dionis","Moş Iosif" şi "Cezara".Cum o mai veche antologie din proza lui Eminescu,apărută în Italia înainte de ultimul răsboi,a dispărut complet de pe piaţă,iniţiativa dela Palermo e cât se poate de bine venită.Şi sperăm că se vor traduce,deasemenea: "La aniversară","Făt Frumos din lacrimă","Geniu pustiu",în care sunt şi pagini de poezie extraordinară; precum şi,sau poate mai ales,articolele politice principale ale lui Eminescu, atât de actuale chiar astăzi,când Rusia,după ce a impus un regim străin de tradiţiile româneşti şi nevoit de poporul român,jinduieşte la întreaga ţară, după ce a răşluit Basarabia,Bucovina de nord şi diferite alte adaosuri,ca despăgubire,chipurile!

* S.G.THEODORU,Versuri,vol.I,New York-Madrid,1974.-
Dedicat soţiei şi fiilor -"Îndemn şi dragoste pentru Neam şi Ţară"-, volumul cuprinde poezii în gen tradiţional şi de exil: dor de ţară,versuri patriotice ("Transilvanie!","Moldovei","Dela Daci până la noi",cu o trecere iute în revistă a istoriei noastre,tragice din cauza altora),amintirea mamei care plânge departe pentru fiul pribeag,peisaje româneşti,anotimpuri,toamna mai ales,rugăciuni.Versurile poartă date: între 1964,Viena,şi 1969-1970 New York,unde autorul trăieşte astăzi.O "Mărturisire" e clară: "Scrisul meu un gen de n'are/ Nu e chiar la întâmplare/ Căci n'am vrut să cânt înaltul/ Nici model să iau pe altul".Cartea e ilustrată,şi cu un portret al autorului,de doamna Nina Bocoş Theodoru.

* EGLANTINA DASCHIEVICI,Ţara mea,Madrid,1974.-
Dedicat "fratelui meu,Căpitanul Romulus Daschievici,mort pentru Patrie în 1943",şi purtând,încă dela prima pagină,harta întreagă a României mari, volumul,după un cuvânt înainte,modest şi sfiicios al autoarei,care totuşi ne anunţă că are în manuscris traducerea poeziilor în limbile franceză,engleză şi germană,e "introdus" de gen.Platon Chirnoagă ca "străbătut dela început până la ultima pagină de o nesfârşită iubire de ţară,prezentată sub variate forme.Pământul ţării,amintirea satului copilăriei,dorul de familie,mândria de a fi Româncă,îndemnuri la speranţa eliberării patriei şi o neclintită credinţă în Dumnezeu întâlneşti la fiecare pas,pe măsură ce înaintezi în lectura acestor poezii".Regretatul general se ridică,în prefaţă,contra scriitorilor români,care,deşi în exil,nu cântă patriotic.

Adrian Popa